

opusdei.org

Prelaadi kiri (detsember 2014)

Piiskop Echevarria vaatleb Kristuse teist tulemist aegade lõpul kui kristlaste lootuse allikat. Ta innustab meid tema esimeseks tulemiseks Jõulupühadel hästi ette valmistama.

01.12.2014

Mu armsaimad, kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi.

Me alustame uut liturgilist aasta, mil ootame Jumalalt rikkalikke

armuande, et jätkuksid need, mida oleme saanud viimastel kuudel – ja õigupoolest alati. Don Alvaro sajas sünniaastapäev ja

õndsakskuulutamine olid sel, 2014. aastal, mis varsti lõpule jõuab, otsustava tähtsusega. Tugevdagem iga päev soovi, truuks jääda teekonnal, mis meid igavesele õndsusele viib ja uuendagem oma igapäevast pöördumise soovi, et võiksime muutuda üha enam Kristuse sarnaseks. See on hea võimalus, et korrata sageli kogu südamest neid sõnu: *Tänan. Anna andeks. Aita mind rohkem.*

Avaldagem järgnevatel nädalatel veel suuremat tänu Jumala halastusele ja palugem andestust meie ja kogu inimkonna pattude eest. Ärgem jätkem unarusse ka palvet, et taevas Kirikule, Opus Deile – sellele väikesele kiriku osale, igaühele meist ja kogu maailmale kaitset saadaks.

Esimesel Advendinädalal kutsub liturgia meid vaatlema Kristuse tulemist aegade lõpul. Paulus toob lühikeses kokkuvõttes välja need nüansid, mis meie Issanda taevalist tulekut saadavad. *Sest nõnda nagu kõik inimesed surevad Aadamas, nõnda tehakse ka kõik elavaks Kristuses. Aga igaiüks oma järjekorras: uudseviljana Kristus, pärast seda Kristuse omad tema taastulekul; ja siis tuleb lõpp, kui ta loovutab kuningriigi Jumalale ja Isale, olles kõrvaldanud iga valitsuse ja iga meelevalja ja väe. Sest tema peab valitsema kuningana, kuni Jumal paneb kõikvaenlased tema jalge alla. (...) Sest „Jumal on kõik alistanud tema jalge alla“. Aga kui ta ütleb, et kõik on alistatud, siis on ilmne, et kõik peale selle, kes temale kõik alistas. Kui aga kõik on alistatud, siis alistub ka Poeg ise sellele, kes temale on kõik alistanud, et Jumal oleks kõik kõiges.*

[1]

Selle usutõe vaatlemine täidab meid lootusega, annab meile jõudu ja lohutust, eriti siis, kui tunneme oma inimlikku piiratust, alustades haigustest ja surmast kuni maise rännaku raskusteni, meie isikliku või kõigi inimeste armetuseni. Näilised – ja ainult näilised kurja võidud ei saa siin maailmas puuduma, aga need ei saa võtta meilt julgust, kui me tugevalt teoloogilistele voorustele ja lootusele toetume. Jumal, õiglane ja halastaja ei unusta oma lapsi isegi siis kui ta vahel meid karistab.

Mõned nädalad tagasi lugesid preestrid Breviaariumist püha Augustinuse sõnu, kes kirjutab selle usutõe kohta järgmist: "Kas ei peaks Issand tulema siis, kui kõik maailma rahvad on viinamäele jõudnud? Kõigepealt tuli ta nende kujul, kes teda kuulutasid ja ta täitis kogu maa. Kui me ei vaidlusta tema esimest tulemist, siis pole meil vaja ka teist karta." [2] See Hippona piiskopi

nõuanne on alati ajakohane. Nagu ta ütleb, peavad kristlased olema selle maailma teenrid, mitte tarbijad. Mida see tähendab? Seda, et need, kes midagi omavad, elaksid nii, nagu neil seda ei oleks, nagu ütleb ka Apostel. (...) See, kes on vaba muredest, ootab kindlasti Issanda saabumist. Sest tegelikult, milline Kristuse armastus see oleks, kui me tema tulekut kardaksime? Vennad, kas ei peaks me häbi tundma? Me armastame teda, kuid ometi kardame ta tulekut.

Kas me ikka tõesti armastame teda? Kas me ei armasta hoopis rohkem oma patte? Vihakem patte ja armastagem seda, kes tuleb selleks, et pattude eest kohut mõista. Ta tuleb nagunii; see tõsiasi, et ta veel praegu ei tule, ei tähenda et ta ei tule hiljem. Ta tuleb ja me ei tea, millal; kui me selleks valmis oleme, siis ei või teadmatus meile kahju teha." [3]

Kristuse taastulemine ei tohiks usklikele inimesele muret või hirmu sisendada. Ta peaks vastupidiselt nägema selles kui kutset, et häid tegusid korda saata, mida tavaliselt keegi ei märka. Piisab sellest, kui me igal hetkel kristlasena käitume ja oleksime Kristuse kaastöötajad Jumala riigi levitamisel, mis praegu salajas kasvab, kuni see aegade lõpul oma täiuslikkuses ilmsiks saab. Püha Josemaria tuletas meile sageli seda meelde. " Meie ees on suur ülesanne. Ainult ootamine oleks vale, nagu Issand meile väga tähendusrikkalt ütleb: *kaubelge, kuni ma tagasi tulen* (Lk 19, 13). Sel ajal, kui me Issanda taastulemist ootame, et saa me käed rüpes istuda. Issanda riigi levitamine ei ole ainuüksi nende kiriku liikmete ülesanne, kes Kristust esindavad, sest nad on temalt püha kuue saanud. *Vos autem estis corpus Christi* (1 Kor 12, 27) Teie olete aga Kristuse ihu ning igaüks omast kohast tema liikmed, ütleb Apostel meile koos

konkreetses ülesandega, viimse hetkeni tegutseda."[4]

Me võime mõelda, et meil on liiga vähe *talente*, häid omadusi, või et see ülesanne, millele me ennast pühendame, on üksluine ja avaldab väga vähe mõju sellele, mis maailmas ja inimestes toimub. Need mõtted vaevasid ka meie Isa, kui ta usklike tagakiusamise ajal ühes saatkonnas varjul oli. Ajal, kui temalt oli röövitud võimalus oma preestriametit teostada, selle asemel, et täiesti tegevusetult istuda, julgustas ta väikesi Opus Dei usklike gruppe, kes tema juures olid järgmiste sõnadega: "Minu elu on praegu nii monotoonne! Kuidas saavutada, et Jumala and, selles pealesunnitud tegevusetuses, selles eraldatuses, kus ma praegu olen, vilja kannaks? Ära unusta, et sa võid olla nagu lume alla peidetud vulkaan, mille tuline, põlev sisemus on täiesti vastuolus jääga, mis selle

tipust paistab. Väljapoolt võid sa olla kaetud monotoonsuse jääga, varjulolemisega. Sa jätab mulje, nagu oleksid kinni seotud. Kuid sisemine tuli ei lakka sind söömast, sa väsid võrdlemast välise tegevuse puudumist elava sisemise tegutsemisega. Kui viljakaks muutub meie tegevusetus, kui ma endale ja kõigi oma vendade peale mõtlen! Näiliselt nii armetust tööst võib kujuneda sajandite jooksul imeilus ehitis."[5]

Ka paavst Frantsiskus meenutas mõned päevad tagasi seda reaalsust: justnimelt nii, et kuna me elame armastuses ja igapäevastes tegemistes oma kristlikku tunnistust anname, oleme me kutsutud pühaks saama (...) Sinu kodus, tänaval, tööl, kirikus igal hetkel ja sinu elu olukorras on pühadusetee alati avatud. Ärgem kartkem seda teed käia. Jumal ise kingib meile armu. Issand palub ainult seda: me

oleksime temaga ühenduses ja oma vendi teeniksime.[6]

Minu pojad ja tütred, tehkem sellest oma isiklikud järeldused.

Haiglavoodis olles, kodutööde keskel, raske ülesande lahendamisel, labori vaikusel või põllul, kus iganes.... Kui me Opus Dei vaimus Issandaga ühineme, aitame me aktiivselt kaasa tema riigi levitamisele maapeal ja valmistame ette seda taevalikku taastulemist, mis teeb meid õnnelikuks.

Viimastel kuudel olen ma sageli teile meelde tuletanud, et on juba suur hulk neid õndsaid Opus Dei inimesi, kes viibivad taevalikus kirkuses. Kõigi nendega oleme me pühade osaduse kaudu ühenduses. Nemad – nii mehed kui naised – annavad meile jõudu nõrkuses, edastavad meie palved ja aitavad meid mitmel viisil. Paavst Benediktus XVI. rääkis kord Ilmutusest: "Kristuse lõpliku

taastulemise kohta on meile öeldud, et ta ei tule mitte üksi, vaid koos kõigi inglite ja pühakutega." [7] Suur rõõm on mõelda, et nende pühade hulgas, kes on Kristuse juures taevas ja tema saatjaskonnana alla laskub, on palju selliseid inimesi, keda me maapeal tundsume. Jumala halastuse läbi võib ka igaüks meist sinna jõuda, kui me oma kutsumusele truuks jääme. " Nii on iga püha, kes sellesse loosse siseneb juba killuke Kristuse taastulemisest, Issanda uuest saabumisest, mis näitab meile tema pilti erilisel viisil ja annab kindlustunde tema kohalolekust. Jeesus Kristus ei kuulu minevikku ja ei ole ka tegelane kaugest tulevikust, mille pärast me üldse paluda ei julge. Ta tuleb suure pühade protsessiooniga. Ta on nüüd, täna ja alati koos oma pühadega meie juurde teel." [8]

Ja Paavst Frantsiskus kutsub meid Jeesuse Sündimise üle mõtisklema,

mis on kui" usalduse ja lootuse pidupäev, mis võidab ebakindluse ja pessimismi. Ja selle lootuse aluseks on see, Jumal on meiega ja Jumal loodab meie peale alati! (...) Ta tuleb, et inimeste keskel elada, ta valib Maa oma eluasemeks, et olla koos inimestega ja neil ennast avastada lasta seal, kus inimesed oma päevad veedavad, rõõmus ja valus. Maa ei ole niisiis enam "pisarate org", vaid koht, kus Jumal oma telgi avab, see on koht, kus Jumal kohtub inimestega, Jumala solidaarsus ja inimesed." [9]

See liturgiline aeg, mida me just alustasime, et ennast Jõuludeks ette valmistada, vastandab meid Jumalapoja inimesekssaamise saladusega, *armurikka kutsumusega* [10], mille läbi Jumal Isa oma Pojas Püha Vaimu abil enda juurde kutsub, et võiksime olla temaga täiuslikus rõõmu ja rahu ühtsuses. Ajagem endast välja pessimism, kui see meid

läämmatama kipub, mõtetega, et nii meis kui ühiskonnas võidab kurjus. " Advent kutsub meid taaskord raskuste keskel teadvust uuendama, et Jumal on olemas: Ta on maailma tulnud ja saanud inimeseks nagu meie, et ellu viia oma armastuse plaan. Ja Jumal palub, et ka meist saaksid selle töö tunnistajad, mida ta maailmas teeb. Meie usu, lootuse ja armastuse abil tuleb ta uuesti maailma ja tahab, et tema valgus taas meie ööpimeduses kiirgaks." [11]

Kristuse aurikas taastulemine teeb kõigile ebaõiglustele ja patule lõpu, ometi peaksime me tõsiselt mõtlema, et Jumal kutsub meid kokku juba praegu ja tahab, et me teda aitaksime, et me teistele inimestele inimkonna lunastamise viljadest räägiksime. Miljonid inimesed ootavad, endale teadvustamata, Jumalalaste ilmutamist [12], sinult ja minult, paljudelt hea tahtega meestelt ja naistelt. Oma töö ja oma

sõnadega peame me neile näitama, et see maailm, milles me oleme, koos kõigi probleemide ja tülidega ei ole ainult üks ebakülalislahke paik, kuhu isikupäratu pime saatus meid heidab. See on pigem rõõmsa kohtumise paik kõigele halastava Jumala, kes oma poja maailma saatis ja Püha Vaimu kohalolekuga oma kirikut kaitseb.

Järgnevatel päevadel soovime me peaaegu kõigi maade kodanikega vastastikku õnne ja rahu. Kõlagu meie huultel taas laul, mis helises ka esimeste Jõulude ajal: *Au olgu Jumalale kõrges ja rahu maapeal hea tahtega inimestele* [13]. Siis laulsid seda inglid, nüüd aga oleme nendeks meie, kristlased, kes seda hea eeskujuga, halastuse sõnadega, andestusega, meie pideva apostolaadiga laulma peame.

Palugem Jumalat, et kõigil elualadel võidaks armastuse jõud, ja et headus

ja armastus, mida inimesed neil päevil üksteisele soovivad, jõuaks kõigi igapäevaelu valdkondadeni. Tõusku see palve taeva poole Jumalaema vahendusel ja palugem ka püha Joosepi, püha Josemaria ja kõigi pühakute eestkostet. Teilt ja kõigilt teistelt palun ma, et oleksite ühenduses minu lakkamatu palvega kiriku, paavsti, Opus Dei ja iga selle uskliku ja kaastöötaja eest ja kogu maailma eest.

Ma soovin ka meelsasti jagada teiega rõõmu, millega ma Moskva katedraalis õndsas Don Alvaro auks missat pühitsesin. See oli järjekordne tänu Pühimale Kolmainsusele, mis oli tihedas ühenduses paljude missadega, mida kõigil viiel kontinendil pühitseti.

Lõpuks tahaksin teile veel meelde tuletada, et naudiksite *Christus natus est nobis* liturgiat: Kristus on sündinud meie *pärast!* Kui väga

armastab meid Jumal, kes soovib, et elaksime igavesti temas! Palugem püha perekonna poole minu palvesoovide eest.

Oma armastusega ma õnnistan teid

Teie Isa

+ Javier

[1] 1 Kor 15, 22-28

[2] Hl. Augustinus, Enarratio in Psalmos, 95, 14-15 (CCL 39, 1351-1353)

[3] Sama

[4] Püha Josemaria, Kristus möödub, Nr. 121

[5] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 6.7.1937 („Sisemine kasvamine“, S. 185)

[6] Paavst Frantsiskus, Jutlus Audientsil, 19.11.2014

[7] Benediktus XVI., Jutlus,
21.12.2007

[8] Sama

[9] Paavst Frantsiskus, Jutlus
audientsil, 18.12.2013

[10] Eph 1, 9

[11] Benediktus XVI., Jutlus
audientsil, 5.12.2012

[12] Rm 8, 19

[13] Lk 2, 14

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
detsember-2014/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-detsember-2014/) (15.04.2025)